

A woman in a brown hat and a light-colored, lace-trimmed dress stands with her back to the camera, looking out over a vast landscape at sunset. A biplane is flying in the sky above her. The scene is bathed in the warm, golden light of the setting sun, with long shadows and a hazy horizon.

ELIZABETH HARAN

Volání srdce

KLOUKAN

Copyright © 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Lenka Kubešová, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu

FLIEGENDE ÄRZTE - AUFBRUCH INS OUTBACK

vydaného v roce 2023 nakladatelstvím

Bastei Lübbe AG, Köln,

podle anglického originálu A Moment in the Sun,

přeložila Lenka Kubešová

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-319-2

Tento román bych ráda věnovala Peteru Laffreyovi, který píše pod pseudonymem Ben Laffra.

*Peter je ztělesněním vtipálka, který vám pokaždé vykouzlí úsměv na tváři. Když jsme se poprvé setkali, říkal o sobě, že je jen starý muž, který má hodně co vyprávět. Tyto příběhy, které sahají až do jeho dětství v Britské Indii a které líčí ve svém románu *FLYING FOX ACROSS THE MOON*, obohacovaly každé z našich setkání. Peter má úžasný smysl pro humor, je to opravdový gentleman, studnice inspirace a skvělý přítel.*

Už jen vzpomínka na něj mě vždy rozesměje.

Prolog

Outback v Queenslandu, Austrálie – leden 1937

„**P**anebože, Maxi, mám pocit, že se řítíme přímo do pekla!“ Harry vši silou svíral knipl De Havillandu, aby udržel letadlo ve výšce sedmi tisíc stop.

V temných mracích v dáli se zablesklo. Harry tiše zaklel. Suché bouře byly nebezpečné. Rudá záře oblohy se vkradla i do kokpitu. I přes hustý dým spatřili hluboko pod sebou oheň, který pravděpodobně zažehl blesk. Uhodil do stromu a ten se rozlomil. Plameny poháněné horkým severním větrem se rozšířily až k pšeničnému poli a polykaly vše, co jim stálo v cestě.

Doktor Max Jameson pozoroval situaci ze svého místa v zadní části letadla. Byl nervózní. Sice se to snažil nedat najevo, ale poprvé od doby, kdy nastoupil jako lékař k Letecké lékařské službě, se opravdu bál. O sebe, o pilota a také o muže, který na ně čekal tam dole.

Oheň mířil přímo k Langweil Station, tisícihektarové farmě, která patřila rodině Cooperových. Její majitel Burt utrpěl zranění, když se snažil chránit majetek, který rodina vlastnila téměř sto let. Burtovi bylo kolem šedesáti, měl slabé srdce a jiné zdravotní neduhy. Dnes se s ním převrátil traktor a přiskřípl mu ruku a rameno, ale naštěstí se mu podařilo přivolat vysílačkou pomoc. Max nedovedl pochopit, proč Burt stál na traktoru, když se oheň řítí směrem ke křoví, ale Harry se domníval, že se snažil rychle udělat průsek, aby plameny neměly co polykat. A právě tam teď letěli.

Max létal s Harrym už tři roky. Harry byl velice zkušený pilot, ale nyní musel doslova podstoupit zkoušku ohněm. „Myslím, že bych mohl přistát na cestě, Maxi, ale požár se

blíží zatraceně rychle, nemůžeme čekat moc dlouho,“ křikl Harry.

„Dělej, co umíš,“ odpověděl Max. Měl o Burta strach. Obával se, že by vzhledem k pokročilému věku a extrémně stresující situaci mohl dostat infarkt.

Letadlo se prodíralo oblaky dýmu, a Max a Harry pod sebou najednou spatřili nezpevněnou cestu. Po obou stranách hořela suchá tráva, kterou zažehly odletující jiskry. Takovou situaci ještě nikdy nezažili, ale Harry obratně přistál a horečně propočítával, jestli je tato provizorní přistávací dráha dostatečně dlouhá pro bezpečný vzlet.

„Pospěš si, Maxi!“ zavolal, sotva se letadlo zastavilo.

„Zůstaň tady, Harry. Pokud to bude hodně nebezpečné, odleť beze mě.“

Pilot rezolutně zavrtěl hlavou. „V žádném případě.“

Max na něj přísně pohlédl, pak popadl svou lékařskou brašnu, vyskočil z letadla a rozběhl se směrem k domu. Neda-leko balíků sena spatřil Burta, který v jedné ruce svíral mokrý pytel a uprostřed štiplavého kouře se snažil hasit žhavé uhlíky. Druhou ruku měl přitisknutou k tělu. Tvář měl zkřivenou bolestí a dusil se kašlem. Náhle se sesunul k zemi.

Max se k němu rozběhl, klekl si vedle něj a přiložil ucho k jeho ústům. S úlevou zjistil, že Burt dýchá, i když jen velmi mělce. Puls měl rychlý a nepravidelný. Musel okamžitě do nemocnice. Proč jen Harrymu říkal, aby počkal v letadle!

Popadl Burta v podpaží, ale ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu statného muže dostat na nohy. „No tak, Burte, musíme se odsud dostat!“ zasténal. Oči ho pálily od kouře.

Burt se pokusil vstát, ale byl příliš slabý.

Najednou se vedle nich objevil Harry, sehnul se k Burtovi a uchopil ho pod ramenem. Max udělal totéž na druhé straně a společnými silami táhli sténajícího farmáře k letadlu. Naložili ho do stroje, jemuž stále běžel motor, a oba pospíchali za ním dovnitř. Harry skočil na sedadlo pilota a přidal plyn a Max rychle zavřel dveře. Letadlo rolovalo mezi hrozivými

plameny po prašné cestě, která kousek před nimi mizela v hustém kouři. Max se ohlédl. Oheň se blížil ke starému statku. Zachránil by ho už jen zázrak.

„Nemám tušení, co je za tím kouřem,“ zaskučel Harry. „Ale to brzy zjistíme.“

Letadlo se prodralo sloupem dýmu právě v okamžiku, kdy silnici zachvátily plameny. O několik sekund později letadlo dosáhlo potřebné rychlosti, aby mohlo vzlétnout. Právě včas, protože jinak by je tam oheň uvěznil.

Max a Harry zatajili dech, ale to už se stroj odlepil od země. Žár ohně pronikl i do kabiny. Když se konečně vynořili z dýmu a měli opět volný výhled, ulevilo se jim.

„To bylo o fous,“ vydechl Harry.

„To teda.“ Max si hlasitě oddychl.

„Jak je na tom pacient?“

„Nevypadá moc dobře, ale udělám, co budu moct.“ Burt měl vykloubené rameno a několik odřenin. Max mu píchl analgetikum.

Harry mezitím zamířil rovnou do Mount Isa, kde se nacházela nejbližší nemocnice. Nyní letěli v bezpečné výšce nad chumáči dýmu, které byly místy tak husté, že sotva rozeznali silnici pod sebou.

Harry najednou koutkem oka zahlédl skupinu lidí stojících u auta. Zběsile mávali rukama, jako by se na sebe snažili upozornit.

„Není to Burtova žena a jejich dvě dcery?“ křikl přes rameno. Max vykoukl z okna. „Já nic nevidím.“

„Počkej.“ Harry nad místem zakroužil.

„Máš pravdu, jsou to ony,“ zamračil se Max. „Co tam proboha dělají?“ Burt oznámil základně v Mount Isa, že jeho žena a dcery odjely z farmy, takže si jimi Max nelámal hlavu. Ale očividně nedojely daleko.

„Netuším, ale vypadá to, že potřebují pomoc. Zavolám na základnu, aby poslali ještě jedno letadlo. Pokud se vítr otočí a požene oheň přímo na ně, budou v koncích.“

Harry nad skupinou ještě jednou zakroužil a Max si všiml, že se Clara, jedna z Burtových dcer, kroutí, jako by měla bolesti. Věděl, že je v pokročilém stadiu těhotenství. „Přistaň, Harry,“ přikázal.

Pilot otočil letadlo a přistál na cestě nedaleko tří žen. Když Max otevřel dveře, přirýtila se k němu Burtova žena Esme.

„Bohudíky, že jste tady! Naše auto... máme poruchu... a Carla začala rodit,“ vyrazila ze sebe. Teprve potom si všimla pacienta v letadle a zalapala po dechu. „Burte! Pro boha živého! Co se stalo?“

„Je zraněný, paní Cooperová, vezeme ho do nemocnice,“ odpověděl Max co nejklidněji.

„Rychle!“ vykřikl Harry. „Vítr se otočil! Oheň míří přímo k nám!“

Max vyskočil z letadla a rozběhl se ke Carle. Mladá žena se opírala o svou sestru Jessicu, sténala a oběma rukama se držela za břicho, protože právě přišla další kontrakce. Když bolesti polevily a ona byla schopná dojít k letadlu, pomohl jí Max dovnitř a ostatní rychle nastoupili za nimi.

„V kolikátém týdnu jste?“ zeptal se jí, když se letadlo odlepilo od země.

„Ve třicátém čtvrtém,“ odpověděla Carla. „Ještě je moc brzy.“

„Děťátko si očividně myslí něco úplně jiného. Kontrakce pravděpodobně vyvolal stres,“ řekl Max. „Za půl hodiny budeme v nemocnici v Mount Isa.“

„Nemůžu přece rodit v letadle,“ vyděsila se Carla, ale vzápětí vykřikla, když ji ochromila další silná vlna kontrakce.

„Lepší v letadle s lékařem než na okraji cesty s ohněm v patách,“ odušila Esme.

Nezdálo se, že by její slova Carlu uklidnila. „Raději bych byla v nemocnici a měla u sebe svého muže.“

„Vždyť ty ses narodila na povozu. Do nemocnice jsme tehdy vůbec nedojeli. Málem jsme obě zemřely.“ Esme ta vzpomínka očividně rozrušila.

„To jsi mi nikdy nevyprávěla,“ zasténala Carla a po tvářích jí stékaly potůčky potu.

„Nerada na to vzpomínám,“ otřásla se Esme. „Byla to doslova noční můra.“

Max mezitím Carlu vyšetřil. „Obávám se, že děťátko už chce na svět,“ oznámil jí.

Carla znova zasténala. Drtila ruku své sestry a Esme hladila po ruce Burta. „Co je s tatškou?“ zeptala se. „Bude v pořádku?“

„Doufám,“ odpověděl Max. „Je zraněný, a tak velký stres jeho srdci zrovna neprospívá. Dal jsem mu něco proti bolesti, aby se uklidnil a klesl mu tep. Ale obávám se, že si v nemocnici chvíli poleží.“

„Prosila jsem ho, aby jel s námi,“ vzdychla Esme. „Ale on o tom nechtěl ani slyšet, protože chtěl zachránit dům.“

„Máme se vůbec kam vrátit, mami?“ vzlykla Jessica.

„To nevím. Hlavní je, že jsme naživu a Carla bude mít brzy miminko.“

„To je pravda,“ přikývla Jessica. „Dům vem čert, hlavně aby se tatka uzdravil. Vždyť tam mohl umřít.“

„Přesně tak, zlatíčko,“ pokývala hlavou Esme a ustaraně pohlédla na Burta.

Intervaly mezi Carlinými kontrakcemi se neustále zkracovaly. Max se připravoval na blížící se porod a zároveň kontroloval Burtův stav, což nebylo v polních podmínkách zrovna jednoduché. Carla křičela bolestí, Burt sténal a Jessica a Esme byly strachy bez sebe. Porod byl naštěstí velmi rychlý. Když letadlo přistálo v Mount Isa, Carla už držela svého chlapečka v náručí.

Max předal pacienty do péče nemocničních lékařů a s hlubokým povzdechem se vyčerpaně sesunul na své místo v zadní části letadla. Byl úplně vyčerpaný, fyzicky i psychicky.

„To byl ale den,“ zabručel Harry. „Mám pocit, jako by mě přešel parní váleček.“

„Byl jsi skvělý, Harry,“ pochválil ho Max. „Zachránil jsi nám všem život. A to v těch nejtěžších podmínkách.“

„To není nic proti tomu, co jsi dnes zvládl ty. Nechápu, jak jsi to dokázal.“

„V takových dnech si říkám, jak moc bychom potřebovali šikovnou zdravotní sestru.“ Max si znova povzdechl.

„To je pravda. Pojď, dáme si v hospodě pár vychlazených piv. Myslím, že si je dneska zasloužíme.“

Max pohlédl na hodinky. „Služba nám končí až za půl hodiny.“

Harry se zazubil. „Určitě ti jdou hodinky napřed. Tak už pojď!“

Kapitola 1

Hertfordshire, Anglie – květen 1937

Pozor, Ashleigh, stará čarodějnice nastartovala koště a míří sem,“ pošeptala sestra Jenny Taylorová své kolegyni, když se potkaly na nablýskané chodbě nemocnice Harpenden Memorial Hospital.

Ashleigh, která měla plnou náruč čistého prádla, si povzdechla a svižným krokem pokračovala k pokoji číslo 14. Svou práci milovala, ale pod pohledem vrchní sestry by zkyslo i mléko, a to jediné Ashleigh kazilo radost z jinak úžasného povolání. Vrchní sestra se však bohužel zaměřila právě na ni, která raději rozveselovala pacienty, než aby neustále kontrolovala, jestli má správně nasazený čepec nebo jestli je její uniforma na konci směny tak čistá jako na začátku.

Jenny se k ní po chvíli připojila. Bleskurychle uklidily pokoj a povlečení, které Ashleigh svlékla z jedné postele, nacpaly do pytle na špinavé prádlo. Na druhé posteli ležel pan Copelecki, milý stařík, který byl téměř hluchý, takže si děvčata mohla nerušeně povídat.

„Budeme mít nového pacienta,“ řekla Jenny. „A ne jen tak ledajakého!“

„Jak to myslíš? Snad to nebude přítel vrchní sestry, že ne?“ Obě dívky se při představě, že by měla jejich panovačná vedoucí přítele, srdečně rozesmály. Byly přesvědčené o tom, že je stále svobodná, ale nikdo se jí na to neodvážil zeptat.

„Nějaký lord. Proto je vrchní sestra tak nervózní. Chce na něj za každou cenu udělat dobrý dojem.“

Ashleigh protočila oči. „Snad to zas nebude nějaký náfuks!“

Vtom do pokoje vstoupila vrchní sestra a udělala krok stranou, aby uvolnila cestu dobře oblečenému, ale viditelně unavenému muži. Vrhla rozzlobený pohled na Ashleigh. Pravděpodobně zaslechla její poslední poznámku. Ashleigh se však dál soustředila na svou práci.

„A jsme tady, lorde Hamiltone,“ řekla vrchní sestra tak laskavým tónem, jaký od ní dívky nikdy předtím neslyšely. Vždycky měla paže zkřížené pod červeným pláštěm, a díky tomu působila nepřístupně. Nové zaměstnance její chování vždy šokovalo, už jen proto, že by od této drobné, jen něco málo přes metr a půl vysoké ženy nic takového neočekávali. Ashleigh tvrdila, že to, co jí chybí na výšku, kompenzuje arogancí. Ashleigh byla oproti ní vysoká a štíhlá, přirozeně půvabná a zdravě sebevědomá. Kdykoli vstoupila do místnosti, všechny oči se k ní obrátily. Každého s úsměvem pozdravila, a pokud nebyla nablízku vrchní sestra, ráda připojila vtípnou poznámku.

„Toto je náš nejhezčí pokoj. Budete mít nádherný výhled do zahrady,“ pronesla vrchní sestra hrdě, ale obě dívky dobře věděly, že jakmile se jí něco znelíbí, bude její vlídnost tatam. Zatímco lord Hamilton obdivoval brečťan, květinové záhony a pítko pro ptáky, vrchní slídila pohledem po místnosti. Když si všimla neustlané postele, probodla obě dívky pohledem.

„Proč ještě není povlečená postel, sestro Furrowsová?“ zeptala se mrazivě. „Co jste pro všechno na světě doted dělala?“ Nedbalost jejích podřízených jí očividně velmi vadila.

„Musela jsem panu Russellsovi vyměnit ložní prádlo.“

„To jste mohla udělat už ráno,“ zasyčela vrchní sestra.

„To jsem sice udělala, ale zase se pomočil, a tak jsem musela vše znovu převléct. Bylo mu to hrozně trapné, ale ujistila jsem ho, že se nic nestalo.“ Ashleigh si všimla, že se lord Hamilton otočil a udiveně na ni pohlédl.

„Tak si laskavě pospěšte, sestro Furrowsová,“ zavrčela vrchní sestra, jako by chtěla Ashleigh vystrnadit z pokoje dřív, než ji znovu ztrapní.

„Hned to bude.“ Ashleigh hodila na postel čisté prostěradlo a Jenny mezitím povlékala polštář.

Lord Hamilton se uvelebil v pohodlném křesle u okna. „Nespěchejte,“ řekl vlídně. Měl zvučný hlas. „Víte přece, co se říká: Většina lidí umře v posteli.“

Ashleigh se zahihňala. „Jsou mnohem horší způsoby, jak můžete umřít,“ odvětila a pečlivě zastrkávala prostěradlo pod okraj matrace, jak ji to kdysi naučili.

„To mě zajímá,“ zpozorněl lord. „Povídejte.“

„No, může vás třeba sežrat medvěd. Samozřejmě ne u nás v Anglii, jediné že by utekl z cirkusu. Ale ani to není nemožné. Nebo můžete v Pacifiku šlápnout na jedovatého odrance. Nebo do vás může uhodit blesk. V porovnání s tím není smrt v naší posteli tak hrozná, ne?“

„Sestro Furrowsová!“ zahřměla vrchní sestra. „Věnujte se laskavě své práci a neoblažujte nás výplody své fantazie! Až budete hotová, přijďte za mnou do kanceláře!“

„Jak si přejete,“ odsekla Ashleigh. Proč se ta ženská musí pořád tak vztekat? Pohlédla na nového pacienta a všimla si, že mu na rtech pohrává lehký úsměv.

Očividně ho zahlédla i její nadřízená. „Ujišťuji vás, lorde Hamiltone, že děláme všechno pro to, aby naši pacienti opouštěli kliniku co možná nejzdravější.“

„Sestra Furrowsová to jistě tak nemyslela. Navíc jsem to byl já, kdo s tím začal. Nemám nic proti smrti v posteli, ale na to mám doufám ještě dost času.“

Ashleigh se k vrchní sestře otočila zády, aby skryla úsměv. Už tak měla dost problémů. Ale cítila, že si budou s lordem Hamiltonem dobře rozumět. Tedy pokud ji vrchní nevyhodí!

„V každém případě se o vás dobře postaráme, lorde Hamiltoně,“ slíbila vrchní sestra. „Nemusíte mít žádné obavy, brzy se uzdravíte.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil.

„To mě těší.“ Vrhla po Ashleigh zlý pohled. „Sestra Furrowsová má někdy nemístné poznámky. A ty jí jednou zlomíš vaz.“

Když dívky dokončily svou práci, vrchní sestra je poslala pryč. Potom zatáhla závěs kolem postele, aby se pacient mohl svléknout. Ujistila ho, že lékař přijde za chvíli, a pak se rázným krokem vydala do své kanceláře, aby si došlápla na Ashleigh.

„Jak můžete pacientovi říct, že jsou horší věci než umřít v naší nemocnici, sestro Furrowsová?“ obořila se na ni vrchní sestra, jakmile vstoupila do kanceláře, které nikdo neřekl jinak než „netopýří jeskyně“. Na spáncích jí naskočily žíly a obličej měla rudý vzteky. „Zbláznila jste se?“

S Ashleigh to ani nehnulo. Nebylo týdne, aby si ji vrchní sestra nezavolala na kobereček a kvůli nějakému drobnému prohrěšku jí nevyhrožovala propuštěním. Ashleigh postupem času pochopila, že jen blafuje. „Podle vás by tedy bylo lepší zemřít tragicky?“

„O takových věcech se nežertuje. Je krajně nevhodné vyprávět novému pacientovi o tom, že nedokážeme všechny zachránit. Vaše netaktní poznámky zbytečně podřívají důvěru v naši nemocnici. Chcete snad zničit naši pověst?“

„Jistě že ne,“ odpověděla Ashleigh. Dobře věděla, že tuto debatu nemůže nikdy vyhrát. Její nadřizená totiž neuznávala jiné názory než své vlastní.

„A jak vás vůbec napadlo vyprávět před lordem Hamiltonem, že se pan Russell pomohl?“

„Ptala jste se mě, proč ještě nemám připravenou postel, a tak jsem vám jen odpověděla.“

„To jste si nemohla něco vymyslet? Jak teď budeme vypadat?“

„To bych ale lhala, a pokud vím, vy si velmi zakládáte na pravdomluvnosti.“

Vrchní sestra si podrážděně odfrkla. Její chladné modré oči se proměnily v úzké štěrbinu. „Nebudte drzá, mladá dámo.“

„To bych si nikdy nedovolila.“

„Pokud tu chcete ještě chvíli pracovat, i když pochybuji, že si vás tu necháme dlouho, přemýšlejte, než něco vypustíte z pusy. A teď alou do práce. Dobře si rozmyslete, co říkáte pacientům, hlavně lordu Hamiltonovi.“

„Samozřejmě,“ odsekla Ashleigh a zavřela za sebou dveře.

„Všechno v pořádku, lorde Hamiltone?“ zeptala se Ashleigh, když mu o něco později kontrolovala základní životní funkce a zjistila, že má vysoký tlak. „Mám vám něco přinést? Třeba ještě jeden polštář?“

„Ne, děkuju, nic nepotřebuju, sestro Furrowsová. Snad vám vrchní sestra moc nepromlouvala do duše.“

„To si samozřejmě nemohla nechat ujít, ale to není nic neobvyklého.“

„Nechápu, proč se na vás předtím tak zlobila. Vždyť jste měla pravdu.“

„Ano, ale očividně jsem ji neměla říkat zrovna před vámi.“

Edward zavrtěl hlavou. „To je mi líto, je to moje vina.“

„Kdepak. Ta dobrá duše si najde alespoň jednou denně důvod, aby mě mohla pokárat. Nechce, abych s pacienty vtipkovala, natož abychom se zasmáli. Místo toho mám tiše jako myška chodit po chodbách, mlčky vylévat mísy a měnit ložní prádlo.“ Ashleigh se usmála. „Ale obávám se, že to bych nebyla já.“

„To je dobře,“ přikývl Edward. „Nesnažte se být někým jiným jen proto, abyste se zalíbila ostatním.“

„Životní moudro.“ Ashleigh se zamyslela.

„Zapište si ho za uši, sestro. Jste skvělá taková, jaká jste.“

„To zase ne. Často říkám věci, které bych neměla, hlavně když u toho je vrchní sestra. Což už jste měl tu čest zažít.“

„Ale jděte, já už jsem si naběhl tolikrát!“ utěšoval ji Edward.

„A taky nechodím na nedělní mši, když venku sněží, ale jsem si jistá, že mi to Bůh odpustí. Přece by nechtěl, abych uklouzla a upadla.“

„Ne, to jistě nechce. V takovém počasí je lepší zůstat ve vyhřáté posteli. Kromě toho modlit se můžeme všude.“

„Souhlasím.“ Povzbuzena jeho přízvukováním pokračovala: „Asi bych to vůbec neměla vyslovit nahlas, ale někdy potají kleju.“

„Já kleju nahlas, a dokonce dost často,“ zazubil se Edward.

Ashleigh se zasmála. „Myslím, že bychom měli raději přestat.“

„Ano, to bude asi lepší,“ přikývl Edward a oči se mu smály.

Měl příjemnou barvu hlasu a vrásky kolem očí prozrazovaly, že se často usmívá.

Pohlédl na druhou postel. „Chtěl jsem si popovídat s panem Coppeleckým, ale neuspěl jsem.“

„Ten je hluchý jako pařez, neslyší vás.“ Ashleigh na starého muže spiklenecky mrkla. Ten její úsměv opětoval a přikývl. „Chrápete?“ zeptala se najednou.

Edward se zarazil. „Myslel jsem, že jsme chtěli přestat mluvit o svých chybách.“

„To ano. Jen jsem chtěla říct, že pokud ano, nemusíte si s tím dělat žádné starosti. Pana Coppeleckého nebudete ani v nejmenším rušit.“

„Dobře. Upřímně nemám tušení, jestli chrápu. Už spoustu let žiju sám, takže si neměl kdo stěžovat.“ Jeho úsměv najednou pohasl a on se zadíval z okna.

Na dvaasedmdesát let vypadá velice dobře, pomyslela si Ashleigh, která si jeho věk našla ve zdravotnické dokumentaci. Jeho plavé vlasy byly protkané šedými pramínky, měl las-kavé zelené oči a krásnou pleť. Takhle by možná vypadal její dědeček, kterého nepoznala.

„Dneska sloužím do půlnoci, takže vám pak klidně řeknu, jestli chrápete.“

„Pochybuju, že bych usnul tak brzy, trpím totiž nespavostí.“

„Honí se vám toho hlavou hodně?“ zeptala se Ashleigh a zaznamenala hodnotu jeho krevního tlaku do zdravotní karty.

„Ano, ale jen samé starosti.“

„To nezní moc dobře.“ Na chvíli se odmlčela, aby mu změřila tep, a tuto hodnotu pečlivě zapsala. „Snad si u nás trochu odpočinete. A víte co? Mohli bychom se vzájemně podporovat. Pokud mě tedy dřív nevyhodí.“

„To by mě moc mrzelo. Jste jako sluníčko, které rozzáří pošmourný den.“ Za oknem lehce mrholilo. Jaro se letos někde zapomnělo.

„Děkuju za kompliment,“ usmála se Ashleigh. „Zlepšil jste mi náladu.“

„A vy mně,“ odpověděl Edward vděčně.

„To mě těší. Á, myslím, že se nese čaj!“ zvolala.

Z chodby se totiž ozvalo řinčení nádobí a Ashleigh se usmála při představě rozviklaného vozíku, který si na vratkých kolečkách razí cestu nemocniční chodbou. „Kdyby vám nechutnal, můžu zítra cestou do práce skočit do obchodu a koupit vám nějaký jiný, třeba Earl Grey, nebo který máte rád.“

„Jste velice laskavá, sestro Furrowsová,“ řekl Edward.

„Říkejte mi prosím Ashleigh.“

„Bude mi potěšením.“

Usmála se na něj, a když se ve dveřích objevil vozík s čajem, odešla z pokoje.

O půl dvanácté, půl hodiny před koncem směny, se Ashleigh zašla podívat do lordova pokoje.

„Vy ještě nespíte?“ podivila se.

„Nemůžu usnout,“ odpověděl Edward.

„Víte, že se ani nedivím?“ pravila Ashleigh a pohlédla na sousední postel. Pan Coppelecký chrápal jako starý dřevorubec.

V této nemocnici jako na potvoru nebyly žádné jednolůžkové pokoje.

„On za to nemůže,“ řekl Edward. „Ale vy už jste jistě unavená, Ashleigh.“

„Jako kotě. Ale ještě chvíli potrvá, než se doma dostanu do klidu.“

„Třeba vám maminka uvaří horké kakao nebo udělá něco dobrého k večeři.“

„Moji rodiče zemřeli už před několika lety. Nejdřív mamka, půl roku po ní tatka.“

„To je mi líto,“ pronesl Edward soucitně. „Museli být velmi mladí, že?“

„Mamce bylo padesát, zemřela na otravu krve, a tatka spadl na staveništi ze střechy třípatrové věže. Bylo mu padesát čtyři.“

„To je příšerné! Máte sourozence?“

„Ne, bohužel nemám.“ Ashleigh pocítila příval smutku a na chvíli se odmlčela.

„Je mi to líto, Ashleigh,“ zopakoval Edward vážným hlasem. „A nějaké vzdálené příbuzné? Strýčky, tetičky, bratrance nebo sestřenice?“

„Tátův bratr zemřel, když mu ještě nebylo ani třicet, mámina sestra bydlí v Západním Yorkshiru. Naposledy jsem ji a své dva bratrance viděla na mámině pohřbu.“ Ashleigh polkla. „A co vy? Máte rodinu, děti?“

„Ano, jednoho syna. Měl jsem ho poměrně pozdě. Žije teď v Argentině.“

„V Argentině? To zní exoticky! Proč právě tam?“

„Po rozvodu se tam jeho matka odstěhovala. Tehdy jsem synovi řekl, ať jede s ní, aby nezůstala úplně sama. Doufal jsem, že se jednoho dne vrátí do Anglie, ale k tomu nikdy nedošlo. Jeho matka se znovu vdala.“

„To mě mrzí. Je mi líto, že jste se rozvedli.“

„No, neměl jsem si brát ženu, která je o polovinu mladší než já. To prostě nemohlo fungovat. Ale dala mi syna, dědice, a za to jsem jí nesmírně vděčný.“

„Jak dlouho už jsou v Argentině?“

„Skoro deset let.“

„A to jste ho za tu dobu ani jednou neviděl?“

Edward zavrtěl hlavou. „Ne, neviděl. Občas si napíšeme, ale ani jeden z nás bohužel není psavec. Dnes už je dospělý, bude asi ve vašem věku. Má svůj vlastní život a možná už i hezkou přítelkyni. Byl to krásný chlapec a jistě z něj vyrostl atraktivní mladý muž. Krásu samozřejmě zdědil po tatínkovi,“ dodal a spiklenecky na Ashleigh mrkl.

Ashleigh ho podezřívala, že tou žertovnou poznámkou chtěla jen zakrýt svůj smutek. „Bezpochyby,“ ujistila ho. Ráda by se ho zeptala, proč se oženil tak pozdě a proč si po rozvodu nenašel jinou ženu, ale nechtěla být moc osobní. „Určitě máte obrovský dům, že?“ zeptala se místo toho a přitáhla si židli k jeho posteli. Vrchní sestra už odešla domů, pacienti klidně spali, a tak si mohla na chvíli odpočinout.

„Můj dům je velký jako tato nemocnice, ale pomalu chátrá. Střechou zatéká, v potrubí neustále něco klepe. Když otočím kohoutkem, někdy voda teče, a někdy ne. Bylo by potřeba vyčistit komíny, vydrhnout kamenné schody a spousta věcí by si zasloužila nový nátěr. Ale obávám se, že už to ve svém věku sám nezvládnou, a opraváře si nemůžu dovolit.“

Ashleigh dobře věděla, o čem mluví. „Já bydlím v domě po rodičích, kde táhne každou škvírou. O natírání ani nemluví. Je to jen malý řadový domek, takže bych se do toho mohla pustit sama, ale po dvanáctihodinové směně se k tomu prostě nemůžu dokopat,“ pokrčila rozpačitě rameny a změnila téma. „Máte nějaké zaměstnance?“

„Po hospodářské krizi jsem jich ještě pár měl, ale i ty jsem musel letos propustit, protože jsem jim nemohl platit. Beatrice, moje hospodyně, a její muž Fred, který se staral o exteriér a zahradu, odešli jako poslední. Pracovali u mě přes dvacet let, byli prakticky součástí rodiny. Loučení bylo strašné. Beatrice měla několik posledních týdnů zápal plic, určitě z té zimy

a průvanu. Ostatně já mám taky každou chvíli bronchitidu. Vytápět tak obrovský dům stojí majlant.“

Ashleigh znovu přikývla. „Musíte být hrozně opuštěný, sám v tak velkém domě.“ Jestlipak vůbec pořádně jedl? Nebo ho tak vyčerpaly činnosti, na které měl dřív služebnictvo?

„Máte pravdu. Někdy uplyne několik týdnů, aniž bych s někým prohodil slovíčko,“ vzdychl. „Takový život jsem si nepředstavoval.“

Pan Coppelecki jeho slova podtrhl hlučným zachrápáním, a oni oba se museli usmát.

„Já jsem tady častěji, než bych musela, ale prázdný dům mě děsí,“ přiznala Ashleigh tiše. „Někdy si беру i směny navíc. Jediný, kdo na mě doma čeká, je Sammy.“

Edward na ni pohlédl. „Mohl jsem si domyslet, že na vás doma čeká nějaký ctitel.“

Ashleigh se uculila. „Sammy je můj kanárek. Když přijdu domů, radostně cvrliká. Víím, že je to jen pták, ale můžu si s ním aspoň popovídat. Když mluvím sama se sebou, mám pocit, že jsem blázen,“ povzdechla si. „A to jsem chtěla být ve třiadvaceti dávno vdaná a mít děti.“

„Aha.“ Edward se na ni zamyšleně zadíval. „Jsou muži v tomhle městě normální? Nebo jsou snad slepí?“

„Proč?“

„Jinak by se o vás museli porvat.“

Ashleigh cítila, že rudne. „Jeden by se vlastně našel,“ řekla. „Jmenuje se Timothy Ledbetter a žíví se jako klempíř.“

„Klempíř! To není k zahození, až se jednou vezmete a budete mít vlastní bydlení.“

„Tak horké to mezi námi není. Alespoň z mé strany ne,“ dodala Ashleigh trochu rozpačitě.

„Ale z jeho strany ano, že?“

„Ano, ale když to takhle řeknu, zní to hrozně.“

„Nezní to hrozně, to je prostě fakt. Tak to ve vztazích chodí, že jeden někdy investuje víc citů než ten druhý.“

„Myslíte? Mám špatné svědomí, protože mám pocit, že si jen nechávám otevřená zadní vrátka, i když s ním ve skutečnosti nechci nic mít. Ráda si s ním povídám, je to velice milý člověk, ale chybí mi ti motýlci v břiše. Možná proto jsem pořád svobodná. Mám prostě vysoké nároky.“ Tak osobní věci cizím lidem jindy nevyprávěla, ale s Edwardem se cítila uvolněně. Možná proto, že se k ní choval jako hodný dědeček.

„Musíte počkat na toho pravého, Ashleigh. A do té doby si užívejte života. Ostatní přijde samo.“

„To je pravda. Vy jste opravdová studnice moudrosti!“

„Že jo?“ zazubil se Edward.

Ashleigh se rozhodla změnit téma. „A co vám řekl doktor Marshall?“

„Prý nechápe, proč mi ty léky na tlak vůbec nezabírají, takže chce zkusit něco jiného.“

„Budete náš pokusný králík,“ popíchla ho Ashleigh.

„Trochu to tak vypadá. Na druhou stranu je tady teplíčko, mám milou společnost... Ale pitvat se nenechám.“

„Nebojte se, dohlédnu na vás.“ Ashleigh se zvedla. „Tak, už budu muset běžet, nebo mi ujede autobus. Ale zítra mám denní, takže se u vás zastavím. Třeba vám řeknu i nějaký vtíp. Tedy pokud u toho nebude vrchní sestra.“

„Už se těším. Dobrou noc, Ashleigh. Dobře dojeďte. Je hodně hodin, jeden nikdy neví, na koho narazí na ulici.“

„Autobus staví přímo před mým domem. Ke dveřím to mám jen pár kroků. Dobrou noc, lordo Hamiltone. Pokuste se trochu prosperat.“

„Ano. Už se těším na zítřek.“ Edward se s úsměvem díval, jak odchází. Okouzující mladá dáma! Člověku se s ní tak hezky povídá. Takovou dceru nebo vnučku si vždycky přál. Místo toho zůstal úplně sám v obrovském domě a jeho syn žije na jiném kontinentu...

Kapitola 2

„Dobré ráno, lorde Hamiltone,“ pozdravila ho Ashleigh následujícího rána.

„Dobré ráno, Ashleigh,“ rozzářil se Edward.

„Dobré ráno, pane Coppelecki.“ Usmála se na něj, ale on jen přikývl a spokojeně žvýkal snídani.

Ashleigh si upravila čepec a rukama uhladila bílou zástěru, kterou měla uvázanou přes modré zdravotnické šaty. Den mohl začít. „Už jste snídal, lorde Hamiltone?“ zeptala se, když si všimla, že u postele nemá tác, zatímco jeho soused ano.

„Ano, děkuji,“ odpověděl Edward. „Sestra odnesla nádobí už před deseti minutami. Pan Coppelecki nemohl najít zuby, tak mu to trvá o trochu déle.“

„Cože? Už je zase ztratil? Díval se do županu?“ Bylo snazší zeptat se lorda než téměř hluchého pana Coppeleckého.

Edward přikývl. „Díval.“

Ashleigh otevřela zásuvku nočního stolku, zašmátrala rukou pod polštářem, pak zvedla ručník přehozený před opěradlo křesla a objevila pod ním ponožky, které si pan Coppelecki oblékal do postele. Když je prohmatala, ucítila v jedné z nich něco tvrdého. Strčila dovnitř ruku a vytáhla kapesník, ve kterém byla pečlivě zabalená zubní protéza.

Edward se podívil: „Co dělají jeho zuby v ponožce?“

„Bojí se, že mu je v noci někdo ukradne, a tak je raději schová, jenže ráno neví kam.“

„Snad si nemyslí, že bych mu je ukradl já?“ Edward protáhl obličej.

Ashleigh se musela smát. „Kdo ví!“ Opláchla protézu pod tekoucí vodou a podala ji panu Coppeleckému. Ten byl očividně překvapený, ale pak se široce usmál a nasadil si zuby

zpátky do pusy. „Děkuju, sestro Furrowsová,“ zařval a dál se spokojeně věnoval svému toustu.

„Rádo se stalo.“ Ashleigh se obrátila k Edwardovi. „Víte vůbec, co má osmdesát nohou a tři zuby?“

„Netuším.“

„Domov duchodců.“

Chvilku trvalo, než mu to došlo, a pak se hlučně rozesmál.

„Ten je dobrý! A víte, jak vytvoříte světlo pomocí vody?“

„Nechám se poddat.“

„Umyjete okna.“

„Ten nebyl špatný, lorde Hamiltone,“ řekla Ashleigh s vážnou tváří. Pohlédli na sebe a rozesmáli se. Vtom se ve dveřích objevila vrchní sestra.

„Co se to tu děje?“ Pohledem podezíravě přelétala z Ashleigh na Edwarda.

„Pan Coppelecki nám právě vyprávěl vtip,“ pospíšil si Edward s odpovědí. Pohlédl na svého staříckého souseda a uznale zvedl palec. „Chcete ho slyšet také?“

Pan Coppelecki, který ještě stále spokojeně žužlal svůj toust, se zazubil a přikývl. Nejspíš si myslel, že se Edward také raduje, že Ashleigh našla jeho ztracenou protézu.

„Ne, děkuji,“ odušila vrchní sestra a podezíravě pohlédla pana Coppeleckého, který se šťastně usmíval. „Jak se dnes cítíte, lorde Hamiltone? Pořád máte vysoký tlak.“ Rychle prolistovala jeho kartu.

„V podstatě stále stejně,“ odpověděl Edward.

„Možná vám vtipkování moc neprospívá.“

„Jen se mě snaží rozveselit. Je to milý chlapík,“ řekl Edward, a když se vrchní sestra otočila, rošťácky na Ashleigh mrkl.

„Sedl byste si prosím na chvilku do křesla, abych vám mohla převléct postel, lorde Hamiltone?“ poprosila ho Ashleigh.

„To budu moc rád, sestro Furrowsová.“ Vklouzl do pantoflí a ona mu pomohla obléct župan. „Tady jsem opravdu v těch nejlepších rukou,“ dodal tak hlasitě, aby to zaslechla i vrchní sestra.

Když Edward čerstvě umytý a s ještě mokkými vlasy pomalu procházel chodbou, ozval se z jednoho z pokojů Ashleighin zvonivý smích. Ten zvuk ho doslova okouzлил.

„Vy jste opravdu číslo, Shirley,“ zaslechl její hlas. „Jak to jen děláte, že se vždycky červenám? To dokážete jen vy!“

Edward se zastavil před pokojem číslo deset a pootevřenými dveřmi nahlédl dovnitř. Ashleigh stála u postele, na jejímž okraji seděla starší žena v růžovém županu a filcových pantoflích. Měla sněhobílé vlasy a šibalský výraz.

„Košílatých vtípů znám snad tisíce,“ přiznala Shirley. „Znáte ten o knězi a prostitutce?“

„Ten mi řeknete někdy jindy, Shirley. Víc než jeden váš vtíp denně bych nemusela přežít.“

Shirley se zachichotala. „Ztratila jste kuráž, děvenko?“

„Zapomněla jsem ji doma,“ křikla přes rameno Ashleigh, která už mířila ke dveřím.

Edward se usmál a pokračoval v chůzi.

Ashleigh ho po několika metrech došla. „Kampak jste se vydal, lorde Hamiltone?“ zeptala se laškovně.

„Jen si trochu protáhnout nohy,“ odpověděl. „Většina lidí totiž zemře v posteli, není-liž pravda?“

„To jste řekl vy, ne já,“ pošeptala mu Ashleigh, když koutkem oka spatřila, jak k nim rázným krokem míří její nadřízená.

„Ale všeho s mírou, lorde Hamiltone,“ řekla přísně. „Nezapomínejte, že tu nejste pro nic za nic.“

Edward se za zády vrchní sestry na Ashleigh zašklebil.

„Nemáte snad co dělat, sestro Furrowsová?“ vyštěkla. „Mař do práce!“

„Už běžím,“ odušila Ashleigh.

Vrchní sestra něžně uchopila Edwarda za paži a vedla ho opačným směrem.

O dva dny později měla Ashleigh noční směnu v západním křídle. Jenny zůstala na sesterně a Ashleigh s kolegyní Susan

McDonaldovou vyrazily na obchůzku. Měly na starosti čtyři pokoje.

Byla už skoro půlnoc a všichni pacienti klidně spali. Až na Edwarda. Stál u okna a díval se do zahrady, které zářící úplněk propůjčoval pohádkový nádech. Ashleigh ho chvíli mlčky pozorovala. Vypadal tak sklesle, že se jí najednou sevřelo srdce lítostí.

„Pročpak ještě nespíte, lorde Hamiltoně?“ zeptala se ho něžně a vešla do pokoje. Pan Coppelecki tiše chrápal.

Edward se k ní na okamžik otočil. „Moc rád bych si zdříml, ale spánek ne a ne přijít.“ Znovu se zadíval do zahrady.

„Mám vám přinést něco na spaní?“

„Ne, děkuji. Doufám, že později usnu.“

„A co třeba horké kakao?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl unaveným hlasem.

Ashleigh došla k oknu a sedla si vedle něj na židli. „Trápí vás něco? Jestli si o tom chcete promluvit, umím dobře naslouchat.“

Edward na ni zamyšleně pohlédl. „Víte, jste ještě moc mladá na to, abyste něčeho litovala, ale já ve svém věku už ano.“

„Čeho nejvíc litujete?“ zeptala se klidně. Kdyby se někomu svěřil, jistě by se mu ulevilo.

Zaváhal. „Na počátku dvacátých let jsem koupil město v Austrálii a z celého srdce lituju toho, že jsem si nikdy nedělal čas a nezajel se tam podívat,“ řekl nakonec.

Ashleigh vyvalila oči. „Vy jste koupil *město*? Celé město? To jde?“

„Samozřejmě že to jde.“

„Ale proč zrovna v Austrálii?“

„No, tehdy jsem hledal něco, do čeho bych mohl investovat. Zemědělství je totiž závislé na počasí a náklady jsou opravdu vysoké. Čirou náhodou jsem narazil na inzeráty s nabídkami v zámorí. Zalíbilo se mi jedno město v Austrálii, které bylo zrovna na prodej. Zaujalo mě, protože jsem také netušil, že se města dají koupit. Přišlo mě velice levně, protože bylo krátce

po válce. Leží v oblasti zvané outback a je opravdu maličké, ale já jsem byl neuvěřitelně hrdý, že jsem si ho mohl koupit.“

„To úplně chápu. Ale člověk si asi musí chvíli zvykat na to, že vlastní celé město, že? Patří vám tam všechno? Domy i obchody?

„Ano, všechno, dokonce i bar,“ zazubil se. „Který chlap by nechtěl mít hospodu?“

Ashleigh potřásla hlavou. „To je neuvěřitelné. Jak se to město jmenuje?“

„Duchess.“

„Duchess! Krásné jméno.“

„Tatínek tak často oslovoval mou maminku. Možná vám to bude připadat hloupé, ale já jsem si řekl, že je to určité znamení.“

„To vůbec není hloupé. Věřím na znamení. Ale proč jste se tam nikdy nezajel podívat?“

Edward si povzdechl a sklonil hlavu. „Já jsem chtěl. Dokonce jsem přemýšlel o tom, že bych se tam na nějaký čas odstěhoval, ale vždycky mi do toho něco přišlo. A teď už je moc pozdě.“

„Jak to?“

„To je snad jasné.“

„Mně ne.“

„Ve svém věku a s ohledem na své zdravotní problémy se nemůžu vydat tak daleko,“ vysvětlil smutně. Na chvíli se odmlčel a pak se jí podíval do očí. „Pokud po něčem toužíte, Ashleigh, neváhejte a jděte si za tím. Jinak budete jednou litovat. Není nic horšího než plakat nad promarněnými příležitostmi. Hlavně když si uvědomíte, že se váš čas krátí.“

„Co to říkáte, lorde Hamiltone! Vy máte ještě spoustu času.“

„Jste moc milá, Ashleigh, ale oba dobře víme, že to není pravda.“

„Momentálně vám není dobře, proto vidíte všechno moc černě. Ale až doktor Marshall zkrotí ten váš vysoký tlak, budete se cítit jako čtyřicátník, věřte mi.“

„Děkuju,“ odvětil smutně. Nevypadalo to, že by ho její slova přesvědčila.

„Už budu muset jít, ale později se tu ještě zastavím, ale to už snad budete spát.“

Edward kývl a znovu se zadíval z okna.

„Dobrou noc,“ řekla Ashleigh něžně.

Celou noc na něj nemohla přestat myslet. Uvažovala nad tím, jak moc ho trápí, že nikdy nenavštívil své město v Austrálii. A nyní už se vzdal naděje, že by mohl dohnat ztracený čas. Když o dvě hodiny později opatrně nahlédla do jeho pokoje, sice už spal, ale v obličeji měl stále ustaraný výraz.

Týdny plynuly jako voda a Ashleigh si všimla, že i když se k ní Edward chová stále stejně přátelsky a směje se jejím vtipům, je den ode dne sklíčenější. Oči se mu rozzářily jen tehdy, když se ho vyptávala na Austrálii a Duchess. Dozvěděla se, že ve městě byly původně dva hotely, ale jeden z nich je nyní zavřený.

Nechybělo ani divadlo, škola, obchod nebo pošta. Dokonce tam byly i tenisové kurty a samozřejmě rodinné domy. Nedaleko ležící důl na těžbu zlata do města přilákal zástupy lidí, ale když ho uzavřeli, mnozí se rozhodli hledat štěstí jinde. Ashleigh by mohla Edwarda poslouchat celé hodiny. Navíc tvrdil, že je tam po celý rok teplo, což jí, která vyrostla v deštivé Anglii, připadalo jako ráj na zemi.

„Jen se podívejte na tu šedou oblohu, lorde Hamiltone,“ prohodila, když mu u oběda dělala společnost. „V Duchess teď určitě svítí sluníčko.“ I ona měla přestávku na oběd, a tak se uvelebila na židli u okna a z papíru vybalila sendvič s rajčaty a sýrem. Edward měl před sebou zapečené mleté maso s bramborovou kaší a zeleninou.

Edward se usmál. „Na severu Austrálie je teplo i v zimě, a v létě je tam dokonce pořádné horko.“

„Kde to město vlastně přesně leží?“ zeptala se Ashleigh a zakousla se do sendviče.

„V Queenslandu, ve vnitrozemí. Jižně od Mount Isa, což je poměrně velké hornické město s několika tisíci obyvateli. Těží se tam měď, stříbro, olovo a zinek.“

„Kolik lidí teď asi žije v Duchess?“ pronesla zamyšleně Ashleigh. Pokud už v dole nebylo žádné zlato, muselo tam ty lidi přece něco držet.

„Když jsem před pár lety dostal poslední dopis od provozovatele hotelu, psal mi, že v Duchess teď žije přibližně sto lidí. Nemám tušení, jak to vypadá dnes.“

„Jak se tam dá jet? Kočárem?“

„Ne,“ zasmál se Edward. „Staví tam vlak. Dráha představuje důležité spojení s většími městy.“

To Ashleigh překvapilo. „Takže to není úplně na samotě.“

„Je, v Austrálii leží města někdy hodně daleko od sebe. Ale myslím, že ta jízda může být docela zábavná. Jen si představte všechna ta zvířata, která můžete pozorovat – klokany, emu a buhví co ještě.“

Ashleigh si toužebně povzdechla. „To musí být nádhera.“ Na chvíli se odmlčela a potom pokračovala: „Nic mi do toho není, a nemusíte mi odpovídat, ale přesto se zeptám – vrátila se vám ta investice?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale o peníze mi nejde.“ Pobaveně se ušklíbl. „Říká muž, jehož podnik pomalu krachuje. Provozovatel hotelu nějakou dobu vybíral nájemné a peníze dále investoval, ale během hospodářské krize lidé neměli peníze, takže nemohli platit nájem. Nikdy jsem si ty peníze nenechal poslat do Anglie, takže nevím, jestli z nich něco zbylo.“ Pokrčil rameny. „Rozhodně ne dost na údržbu mého majetku. Mohl bych Duchess samozřejmě prodat, ale to se mi nechce. Bude to znít zvláštně, ale to místo mi z nějakého důvodu přirostlo k srdci. Musíte si o mně myslet, že jsem blázen,“ dodal a usmál se na ni.

„V žádném případě, lorde Hamiltone,“ odvětila Ashleigh upřímně. „Už jen pomýšlení, že vám to město patří, vám udělalo velkou radost.“

„Máte pravdu. Na druhou stranu jsem téměř nikdy ničeho tolik nelitoval, než že jsem se tam nerozjel. Hlavně teď, když už jsem starý.“

Vtom se ve dveřích pokoje objevila Jennyina hlava. „Ashleigh, shání se po tobě vrchní sestra,“ zašeptala důrazně.

„Už budu muset jít, lorde Hamiltone.“ Ashleigh se zvedla. „Tak zatím.“

„Dobrý den, pane Lathrope, víte, proč má pes ocas?“ zeptala se Ashleigh a uhladila mu prostěradlo. Pan Lathrop byl jen kost a kůže, ale kdykoli za ním přišla, usmíval se.

„Nemám tušení,“ zazubil se a napjatě vyčkával.

„Aby se nepřevrátil, když vyplázne jazyk.“

Kelvin Lathrop se rozesmál. „Ten je skvělý! Nemáte v rukávu ještě nějaký?“

Ashleigh potěšilo, že ho rozesmála. Přestože byl vážně nemocný a jeho život visel už několik týdnů na vlásku, neztrácel smysl pro humor. „Co ve dne šteká a v noci plave?“

„To taky nevím.“

„Tchyniny zuby.“

Kelvin zavrtěl hlavou a opět se rozesmál. V tom okamžiku se na chodbě ozvaly svižné kroky a ve dveřích se objevila vrchní sestra.

„Co se to tu děje?“

Kelvin náhle zalapal po dechu a zachroptěl. Pohled měl upřený před sebe, otevřená ústa se bezhlasně smála. Nehýbal se.

„Pane Lathrope!“ Ashleigh ho vyděšeně popadla za ruku. „Slyšíte mě, Kelvine?“ Přiložila mu ucho na hrudník a snažila se zaslechnout tlukot srdce, ale marně.

„Utíkejte pro doktora Marshalla!“ přikázala jí vrchní sestra, která přispěchala k posteli. „Rychle!“

„Co mi řeknete na svou obhajobu, sestro Furrowsová?“ Vrchní sestra vrhla ledový pohled na Ashleigh, která stála před jejím stolem.

Ashleigh sklopila hlavu a snažila se vyznat ve svých pocitech. Smrt pacienta je samozřejmě vždy smutná, a pan Lathrop byl navíc neuvěřitelně milý. „Opravdu mě to moc mrzí,“ řekla konečně, „ale všichni jsme věděli, že pan Lathrop umírá, a takhle zemřel alespoň šťastný.“

„Šťastný!“ odfrkla si vrchní sestra. „Byl vážně nemocný, a i když jste to věděla, vyprávěla jste mu vtipy, které ho nakonec připravily o život! Vy jste ho zabila!“

Ashleigh sebou trhla. „Nezlobte se, ale to není žádná pravda. Už několik týdnů jsme počítali s tím, že se s ním druhý den už možná nesetkáme. Dohořela mu svíčka.“

„Jak se opovažujete něco takového vůbec vyslovit?“

„Byl to můj pacient, znala jsem ho. A také vím, že moje vtipy miloval a zemřel s úsměvem na rtech. Kdo by si nepřál takovou smrt?“

„Musím sepsat zprávu. Mám tam snad uvést, že pan Lathrop zemřel při záchvatu smíchu poté, co jste mu vyprávěla vtipy?“

„Ne,“ hlesla Ashleigh.

„Tentokrát jste to vážně přehnala. Nesčetněkrát jsem vás varovala, ale jako bych mluvila do dubu. Dnes tedy v naší nemocnici končíte, sestro Furrowsová.“

Ashleigh nemohla uvěřit vlastním uším. „Vy mě chcete vyhodit?“ Věděla, že svou práci vykonává svědomitě, a ani přes časté výměny názorů by nevěřila, že ji propustí kvůli jednomu vtipu. „Moc dobře víte, že pan Lathrop nezemřel kvůli tomu, že se zasmál mému vtipu! Byl těžce nemocný.“

„Správně, a proto jste se k němu měla tak chovat. Zanedbala jste své pracovní povinnosti, sestro Furrowsová. Jste propuštěna.“

Ashleigh vstala a jako v transu šla pomalu ke dveřím. Když sevřela v ruce kliku, vjel do ní vztek. Už neměla co ztratit, a tak se otočila a rozzlobeně pohlédla na vrchní sestru. „Vy

stoprocentně nezemřete šťastná. To byste se totiž nejdřív musela naučit smát.“

„Vypadněte!“ zasyčela vrchní sestra.

„Bude mi potěšením,“ vyplivla na ni Ashleigh jedovatě.

Když se Ashleigh loučila s kolegyněmi, všechny si společně poplakaly. Ale Ashleigh před sebou měla ještě jeden těžký krok, rozloučit se s Edwardem, který jí opravdu přirostl k srdci. Budou jí chybět jejich dlouhé úvahy o životě a vyprávění o jeho městě v Austrálii. Snad se hned nerozpláče! Došla k pokoji číslo 14 a nakoukla dovnitř. Pan Coppelecki spal a Edward stál u okna a pozoroval šedou oblohu uplakaného dne. Vypadal velice smutně.

Najednou se otočil, jako by vycítil její přítomnost. „Zítřka mě propustí, Ashleigh. Doktor Marshall nejspíš usoudil, že už mě vyšetřil horem dolem. Předepsal mi další léky a říká, že víc už pro mě nemůže udělat.“ Ale už nedodal, že mu lékař řekl, že příčinou vysokého tlaku jsou pravděpodobně jeho starosti, kterými se neustále mučí. Poradil mu, aby od základů změnil svůj život. Dříve než bude pozdě.

„Snad vám ty nové léky rychle zaberou.“ Ashleigh popošla k Edwardovi.

„Budete mi moc chybět, Ashleigh. Čas, který jsem tady strávil, bylo to nejhezčí, co jsem v poslední době prožil. A za to vděčím vám. Bylo mi s vámi opravdu hezky. Když se usmějete, jako by vyšlo slunce. Kdybych měl vnučku, chtěl bych, aby byla jako vy.“ Hlas se mu zlomil.

Ashleigh mlčela. Došla k oknu a posadila se na židli.

„Myslím, že už mi nezbývá moc času, ale nechci si stěžovat, prožil jsem hezký život.“

Jeho slova trhala Ashleigh srdce. „Naděje umírá poslední, lordo Hamiltone. Jsem si jistá, že tu budete ještě pěkných pár let.“ Trápilo ji, že pro něj nemůže nic udělat.

„Co tady ještě děláte, slečno Furrowsová?“ vyštěkla ode dveří vrchní sestra. „Tady nemáte co pohledávat. S našimi pacienty už nemáte nic společného.“

„Půjdu, až budu chtít,“ zavrčela Ashleigh. „Nemáte mi co přikazovat!“

Vrchní sestra vztekle zafala ruce v pěst a odsupěla.

Edward na Ashleigh nechápavě pohlédl. „Co to mělo znamenat?“

„Vyhodili mě,“ řekla na rovinu. „Ani já už tady zítra nebudu.“

„Ach, Ashleigh, to mě mrzí! A já tady sedím a vylévám si vám srdce!“ Smutně na ni pohlédl. „Teď už chápu, proč na sobě máte civilní oblečení a v ruce velkou tašku. Myslel jsem si, že vám skončila směna.“

„To vůbec nevádí. Budou mi chybět kolegyně, a vy také, ale ta stará čarodějnice ani trošičku.“

Edward se pousmál. „Proč vás propustili? Neznám lepší zdravotní sestru.“

„Vyprávěla jsem panu Lathropovi vtip a on mě poprosil ještě o jeden. Hrozně se mu smál, ale pak jen zalapal po dechu a byl konec.“

Edward nechápavě zavrtěl hlavou. „To musel být hodně dobrý vtip,“ pronesl. „Promiňte,“ dodal rychle. „Ale ten muž byl přece vážně nemocný, ne?“

„Ano, počítali jsme s tím, že může každým dnem zemřít. Odešel s úsměvem na rtech, a to mě těší. Ale vrchní sestra samozřejmě využila situace a na hodinu mě propustila.“

„Co budete teď dělat?“

„Nevím.“ Na přemýšlení ještě neměla čas. „Měla bych si hledat novou práci, ale nejspíš si někam vyrazím. Ještě nikdy jsem nebyla na opravdové dovolené.“ Vyhlédla z okna na šedou oblohu. „Nejlépe někam za teplem. Třeba do Austrálie,“ pronesla napůl v žertu.

Všimla, že Edward najednou posmutněl, a uvědomila si, že šlápla vedle. „Omlouvám se, lorde Hamiltone.“

„Nemusíte se omlouvat, Ashleigh. Můžete jet, kam jen budete chtít. Jděte si za svými sny! Jinak toho jednou budete litovat.“

Hlavou jí bleskla myšlenka. „A co když vyrazíme spolu?“

„Do Austrálie?“

„Ano! Jsem zdravotní sestra, takže se o vás budu starat, a vy budete můj průvodce.“

Edwardovi se zatočila hlava. „To nejde.“

„A proč ne?“

„Mně už dávno ujel vlak, Ashleigh.“

„To je hloupost! Můžete sice litovat, že jste něco zmeškal, ale jen do té doby, než to opravdu uskutečníte.“

Edward se na ni pátravě zadíval. Určitě to myslela dobře, ale nedocházelo jí, co by to obnášelo. „V klidu si sedněte a promyslete si, co chcete dělat dál, Ashleigh. O mě si nedělejte starosti.“

„Máte pravdu, musím si promyslet, kterým směrem se vydám, ale určitě ne dneska ani v příštích měsících. Na to mám dost času. Jsem bez práce a doma na mě nikdo nečeká. A na vás taky ne. Takže co nám brání v cestě do Austrálie?“

„No jo...“ Edward se na chvíli odmlčel. Poté jí pohlédl do očí a zeptal se: „Myslíte to skutečně vážně, Ashleigh?“

„No jistě! Tolik jste mi toho o Duchess navyprávěl a já se nemůžu dočkat, až to tam uvidím na vlastní oči.“

„Ale co bude s vaším kanárkem? Sammy, že?“

„Postará se mi o něj sousedka jako vždycky, když mám dvojitou směnu. Určitě jí nebude vadit, když mi vybere schránku a občas mrkne, jestli je dům v pořádku.“

Edward horečně přemýšlel. Bylo to těžké rozhodnutí a břemeno odpovědnosti na něj nyní dolehlo plnou vahou.

„Se mnou se budete mít jako v bavlnce, slibuju,“ dodala Ashleigh.

„Tomu věřím, ale...“

„Co můžete ztratit, lorde Hamiltone? Je lepší být sám v chátarajícím domě, nebo se mnou v Austrálii? Není druhá možnost lákavější?“

„Jistě že je. Moc byste mi chyběla, je mi s vámi hezky.“

„Tak vidíte! Vyrazíme na několik měsíců do Austrálie, za teplem. Nic mě tu nedrží, a vás taky ne.“

„A co Timothy Ledbetter, ten váš klempíř?“

Ashleigh se rozesmála. „Ten to určitě přežije. Přála bych mu, aby si našel někoho, kdo bude jeho city opětovat. A my dva uděláme krok do neznáma, lorde Hamiltone. Nevím jak vy, ale já jsem nikdy nebyla dál než v Londýně, takže toto je pro mě jedinečná příležitost.“

„Já jsem byl na druhé straně Lamanšského průlivu, ale to je tak všechno,“ připustil rozpačitě.

„No vida! V tom případě je právě teď nejvyšší čas, aby lord Hamilton dobyl svět.“

Usmál se. „To je asi pravda.“

„Už nás vidím, jak se válíme na lehátkách na zaoceánské lodi, vy máte v ruce vychlazené pivo, já gin s tonikem. Není to nádhera?“

Její nadšení bylo nakažlivé. „Je. Ale vy jste mladá, Ashleigh, a mladí lidé jsou odvážní. Kdežto já už vnímám spíše ty útrapy, které by mi taková dlouhá cesta přinesla.“

„Jaké útrapy? Pojedeme přeci lodí, lorde Hamiltone. V Austrálii přestoupíme na vlak a ten nás doveze až do Duchess. To určitě zvládnete. Navíc s vámi pojedu já a budu se o vás starat. No tak! Vyrazíme do toho vašeho krásného městečka?“

Edward se zhluboka nadechl. „No tak dobře.“ Narovnal se a obličej mu zářil radostí. „Je to sice šílené, ale co. Vzhůru do Austrálie!“

„Opravdu? To je skvělé, lorde Hamiltone!“ vyjekla Ashleigh nadšeně.

„Protože z nás brzy budou spolucestující, navrhuju, abychom si tykali. Co ty na to, Ashleigh?“

„Bude mi potěšením, lorde... ehm, chtěla jsem říct Edwarde. Budu si na to muset zvyknout. Panebože, musíme toho tolik připravit a naplánovat! Budeme potřebovat pasy a hromadu letního oblečení.“

„Cestu platím já,“ řekl Edward.

„V žádném případě,“ ohradila se Ashleigh. „Říkal jsi, že jsi skoro na mizině, a já mám něco našetřeno.“

„Před pár týdnů jsem prodal nějaké pozemky a peníze, které jsem za ně dostal, na cestu bohatě vystačí. A nechci slyšet žádné protesty. Ach, Ashleigh, díky tobě jsem teď nejšťastnější muž na světě,“ dodal dojatě. Uchopil ji za ruku a něžně ji stiskl.

„Postarám se o tebe, přísahám,“ slíbila mu.

Vtom zaslechli, jak někdo zalapal po dechu, a oba se za tím zvukem otočili. Ve dveřích stála vrchní sestra a s otevřenou pusou na ně zírala. Pohledem přelétala z Edwarda na Ashleigh. Pak znechuceně zavrtěla hlavou.

Edward a Ashleigh na sebe pohlédli.

Pustil její ruku. „Myslíš, že si myslí, že ty a já...“

Větu sice nedokončil, ale to ani nebylo nutné. Ashleigh pomalu přikývla. Vrchní sestra si očividně myslela, že ji požádal o ruku a ona souhlasila. To bylo samozřejmě absurdní, protože Edward by mohl být její dědeček, ale škodolibě ji při tom nechali. Nemuseli jí nic vysvětlovat.

Ashleigh se zvedla a s taškou v ruce došla ke dveřím. Tam se otočila a významně na Edwarda mrkla, aby to zahlédla i vrchní sestra.

„Všechno zařídím a dám ti vědět, Ashleigh,“ řekl Edward a tajemně se usmál.

Kapitola 3

Konec července 1937

„Už se to nese, Ashleigh.“ Edward přistoupil k lehátku na zadní palubě HMS Cheshire a podal jí gin s tonikem. Sám se uvelebil na svém lehátku a lokl si vychlazeného piva. „Představ si, že bychom zůstali na téhle lodi navždycky,“ povzdechl si slastně. „To by byl život!“ Anglie mu vůbec nechyběla, a to příšerné počasí už vůbec ne.

Ashleigh se líně protáhla. „Moře je sice krásné, ale už se těším, až ucítím pod nohama pevnou zem.“

„Já vlastně taky,“ přiznal Edward. „Ale ta plavba je opravdu báječná, a dokonce jsem tu poznal několik velice zajímavých lidí.“ Většinu cestujících tvořili emigranti, kteří vyrazili hledat své štěstí do nejrůznějších koutů Austrálie, takže o zajímavé rozhovory nebyla nouze. Spolucestující si vyměňovali zkušenosti a básnili o svých snech a očekáváních. Představovali si například klokany sedící u silnic, které jsou tak široké, že by se na nich bez problémů otočil volský povoz.

Ashleigh pozorovala Korálové moře a vychutnávala si hřejivé sluneční paprsky dopadající na její dozlatova opálenou pokožku. Byla šťastná, že už si může užívat výhled na houpající se horizont, aniž by se jí dělalo špatně od žaludku. Když před čtyřmi týdny vyplouvali z pošmourného Southamptonu, byl Edward sice trochu nachlazený, ale mořská nemoc se mu vyhnula. Na rozdíl od Ashleigh, u které propukla hned v Gibraltarském průlivu.

Když na chvíli zakotvili v Las Palmas na Kanárských ostrovech, bylo jí tak špatně, že ani nevystřčila nos ze své kajuty. Až v klidných vodách sto dvacet mil dlouhého Suezského průplavu, kterým proplouvali v konvoji lodí, se jí konečně udělalo

lépe. Mohla vyjít na palubu a Edward jí ukázal jezdce na velbloudech, kteří brázdili třpytivou poušť, a vousaté Egypťany, kteří stáli na břehu a nedůvěřivě sledovali plující loď. Neusmívali se ani nemávali. Jen je nenávistně pozorovali, což Ashleigh nebylo vůbec příjemné. Cestou míjeli Súdán, Eritreu a Jemen, propluli Adenským zálivem v Arabském moři a zamířili na jih do Indického oceánu, kde překročili rovník a vychutnávali si příjemný vánek. Nadšeně pozorovali velryby a delfíny, a několik hodin si dokonce mohli užívat společnost albatrosa, který se usadil na zábradlí jejich lodi.

„Jak se ti dařilo při kulečnicku?“ zeptala se Ashleigh.

Muži si přizpůsobili pravidla podmínek na palubě a vystačili si s dlouhými tyčemi a lahvemi od piva. Edward se do této hry zamiloval a pravidelně se jí účastnil.

„Samozřejmě jsem vyhrál,“ chlubil se hrdě.

Ashleigh těšilo, že má dobrou náladu. „Jsi hotový šampion!“

Od té doby, co překročili rovník, byl plný energie. Místní klima mu prospívalo. A nejen jemu. Ashleigh si teplé podnebí také užívala. Mořský vzduch jim oběma vlil do žil novou energii. A příjemná společnost na palubě udělala z této cesty jedinečný zážitek.

„Nevím, jak bych ti poděkoval, Ashleigh, že jsi mě přemluvila. Cítím se jako znovuzrozený.“

„To vidím,“ odvětila. Oči mu zářily a díky opálené pokožce vypadal mnohem zdravěji. Ashleigh by mu nyní hádala minimálně o deset let méně, což ale bylo také tím, že ho přestaly trápit výčitky svědomí. Měl sice stále vysoký tlak, ale Ashleigh dbala na to, aby dostatečně odpočíval a nepřepínal se.

„A já jsem ráda, že jsi tu se mnou. Sama bych se na takovou dalekou cestu nikdy nevydala.“

„Nesmysl, ty máš tolik kuráže, že bys vyrazila i na Měsíc, kdyby to šlo.“

Ashleigh se rozesmála. Lokla si svého ginu s tonikem. „To sotva. Určitě by mi bylo špatně.“ Ještě pořád se trochu styděla za svou mořskou nemoc.

„Umíš si představit, že za dva dny už budeme v Townsville?“ pronesl nevěřicně Edward.

Předchozí den loď na několik hodin zakotvila v Darwinu, aby posádka doplnila zásoby. I když bylo úmorné vedro, nemohli se dočkat, až vyrazí na pevninu. Edward ještě víc než Ashleigh. Prošli si přístav a zamířili do města. Všechno vypadalo úplně jinak než v Anglii. Stromy, rostliny, široké ulice a dřevěné domy stojící na kůlech.

Horko však jejich nadšení zhatilo rychleji, než si mysleli. Domorodci jim vysvětlili, že v Top Endu, jak se tato oblast nazývala, by se v takovém vedru člověk neměl vůbec namáhat, dokonce ani nikam chodit. Jeden z nich jim poradil, aby si zašli do nejbližší hospody, poručili si studené pivo a počkali tam do západu slunce. A tak vlezli hned do prvního podniku, na který narazili, do hotelu Victoria.

„Vy si teda umíte užívat života,“ chválil je Edward. „Na to bych si rychle zvykl.“

Po chvíli si k nim přisedlo několik místních chlapíků. V kraťasech, rozepnutých košilích bez rukávů a naboso vypadali trochu jako pobudové, ale Edward ani Ashleigh to nekomentovali. Edward byl přesvědčený, že muže k jejich stolu přilákala krásná Ashleigh a pivo, které objednával. Oni tvrdili, že je zaujal anglický přízvuk a oblečení, které bylo na místní poměry až moc vznešené.

Říkali, že se živí lovem a rybolovem. To Ashleigh zaujalo. Jeden z nich, obr jménem Warnie, byl samá jizva a rád dával k dobru historky, jak k té či oné jizvě přišel. Některé příběhy, třeba o boji s obrovskými krokodýly, byly tak děsivé, že ho Edward s Ashleigh podezřívali, že si je vymyslel. Ale on jen výmluvně ukázal na fotky krokodýlů, které visely na zdi za barem.

„To je Stumpy,“ ukázal na monstrózního krokodýla, který podle Ashleighina odhadu měřil alespoň osmnáct stop. Na přední noze mu chybělo několik prstů. „Zastřelil jsem ho na břehu Mary River. Prý mu bylo skoro sto let,“ dmul se pýchou.

„Vy jste ho zastřelil?“ posmutněla Ashleigh. „Proč jste střílel na tak staré zvíře?“

„Stumpymu zachutnaly austrálské děti, a tak jsem dostal pověření, abych ho vyřídil.“

„On je... sežral?“ Ashleigh vykulila oči.

„Dvě určitě, ale nejspíš jich bylo víc.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ zamumlala Ashleigh. „V Duchess snad žádní krokodýli nejsou, že ne?“ ujišťovala se.

„Ne, tihle obrovští krokodýli žijí ve slané vodě. Jsou mnohem větší a útočnější než sladkovodní krokodýli. Do řek se dostávají v místech, kde ústí do moře. Z Duchess je to k moři pořádně daleko, takže tam jistě žádní krokodýli nejsou.“

„To jsem ráda,“ oddychla si. „A klokani, ti jsou neškodní, že?“

„No, takový velký klokan, ten může být pořádně nebezpečný,“ pronesl jeden z rybářů.

„Cože?“ Ashleigh nemohla uvěřit vlastním uším.

„Běžně na lidi neútočí, ale úplně bych se na to nespolehal,“ dodal jeho kamarád Barnsey. „Bez nabité pušky bych do buše nikdy nešel.“

Ashleigh pohlédla na Edwarda. „Na obrázku přitom vypadají jako neškodní plyšáci. Nikdy bych neřekla, že můžou být nebezpeční.“

„Mnohem horší jsou hadi, na ty si dejte opravdu pozor. Hlavně na pakobry, ty jsou hrozně jedovaté,“ varoval je lovec krokodýlů Louie. „Držte se od nich dál. A kdybyste šli do buše, vezměte si s sebou bouchačku. Umíte střílet, že jo?“ obrátil se na Edwarda.

„Snad ano, v Anglii jsem chodil lovit kachny.“ Zrudl, protože srovnání mírumilovných kachen s krvežíznivými krokodýly nebo jedovatými hady vyznělo směšně.

Lovec krokodýlů si přejel rukou po strništi na bradě. „Brokovnicí krokodýla nezastřelíte, maximálně ho na chvíli omráčíte. Ale hada byste mohl zabít, pokud byste střílel zblízka.“

„V Anglii nejsou skoro žádní hadi, nikdy jsem žádného neviděla na vlastní oči,“ vmísila se do hovoru Ashleigh. „Jestli tady nějakého uvidím, vezmu nohy na ramena!“

„Někdy vlezou i do baráku. Hlavně když je velké vedro a hledají vodu,“ ozval se jeden z rybářů.

A právě tomu chtěla Ashleigh za každou cenu zabránit. „Máme jim dát ven misku s vodou?“ zeptala se naivně.

Lovci zmlkli a chvíli na ni nevěřičně zírali. Potom propukli v hurónský smích. „Jo, přesně to jim naservírujte,“ říčel War-nie. „Ideálně s ledem.“

Ostatní opět vyprskli smíchy.

„Myslím, že si z nás jen dělali legraci,“ poznamenal Edward, když se vraceli po molu k lodi. „Baví se tím, že tahají důvěřivé turisty za nos. Nevěřím, že by klokani byli tak nebezpeční. Ale hadi tady jsou určitě, jenže ne v domech.“

„Snad máš pravdu. Jeden vyprávěl dokonce o jedovatých pavoucích, kteří tě zabijí jedním kousnutím. A o medúzách.“ Povzdechla si. „Máme se ještě co učit!“

O dva dny později v šest hodin ráno dorazila loď HMS Cheshire do Townsville. Všichni cestující stáli na palubě a se směsicí zvědavosti, nervozity a očekávání pozorovali tuto cizí, exotickou zemi, která se pro mnohé z nich stane novým domovem. Otevřel se jim výhled na Magnetický ostrov a jeho zlatavé písečné pláže lemované palmami. Dozvěděli se, že osmdesát osm mil odsud leží Velký bariérový útes, který se skládá ze tří tisíc korálových útesů a asi devíti set ostrovů a ostrůvků.

V dáli se rozprostíraly plantáže cukrové třtiny, které vypadaly jako obrovský zelený koberec. Členové posádky jim vysvětlili, že mnoho místních obyvatel tam našlo práci, což zajistilo městu prosperitu. Teplý vítr se náhle otočil a zavál

k lodi nasládlou vůni cukrové třtiny, která se mísila se slaným pachem mořské vody. Smysly nově příchozích teď horečně zpracovávaly neznámé vjemy.

Když Edward a Ashleigh konečně vystoupili, bylo už půl osmé. Vzduch je obklopol jako horká, vlhká deka a vysál z nich všechnu energii. Edward měl najednou pocit, že je slabý jako moucha. Město se zdálo být o něco větší než Darwin, ale nádraží naštěstí nebylo moc daleko. Ashleigh se zašla zeptat, kdy odjíždí nejbližší vlak do Duchess. Dozvěděla se, že v půl jedenácté pojede vlak do Mount Isa, kde budou muset přestoupit. Do Duchess však prý moc spojů nejezdí. Koupili si jízdenky a uložili zavazadla do skříňky. Potom se usadili v kavárně s větráky na stropě a objednali si konvičku čaje.

„Umíš si představit, že bychom teď byli v Anglii?“ zeptala se Ashleigh.

Edward zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Hertfordshire je na druhém konci světa, díkybohu. Byl to zvláštní pocit, vrátit se po několika týdnech v nemocnici zpátky domů.“

„To je divné. Většina lidí se nemůže dočkat, až je propustí, i když v nemocnici leželi jen pár dní.“ Ashleigh upila ze svého hrnečku.

„Neumím to popsat, ale na statku, který mé rodině patří už tři sta let, jsem se najednou cítil jako cizinec.“ Edward se na chvíli odmlčel a potom pokračoval: „Rozhodl jsem se, že ho prodám.“

Jeho slova vyrazila Ashleigh dech. Mlčky na něj zírala.

„Já už se do Anglie nevrátím, Ashleigh. Koupil jsem jen jednu zpáteční jízdenku, a to pro tebe. Asi jsem ti to měl říct dřív, ale nechtěl jsem ti kazit radost.“

Ashleigh polkla. „Nevím, co na to mám říct. Možná změníš názor, až uvidíš Duchess.“

„Určitě ne.“

„A co tvůj syn? Vždyť měl ten statek zdědit. Nebude se na tebe zlobit, když ho prodáš?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Volání srdce*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.